

[Erhard Jakobsen]

Hvis man med modydelse mener, at over-skudsdeling og medbestemmelsesret skulle være vejen, så tror jeg, at man tager helt fejl, hvis man ser det ud fra den enkelte lønmod-tagers synspunkt. Det er jo ikke ham, der kommer til at bestemme noget. Det er formentlig en tillidsmand eller en fra fagbevægelsen eller sådan noget, det er ikke lønmod-tageren. Lønmodtageren bryder sig sikkert ikke særlig meget om, at han foruden at være ansat på virksomheden skal bruge noget af sin fritid på at spekulere på, om det nu er rigtigt, hvad virksomhedens ledelse gør. Det vil han sikkert meget have sig frabedt. Han har sin arbejdstid, og han passer sit job og skal have sin løn for det, og den løn er han interesseret i. Alt det andet er nogle ideologi-ske profeter, som indfortolker deres egne ønsker om at styre samfundet i nogle menne-sker, der slet ikke har det ønske.

Jeg tror, at det reelle er – og det er også det, fremskridtspartiet er inde på – at man i udvalget tumler meget med tanken om, på hvilken måde man kan kombinere bortfaldet af dyrtidsportioner med skattelettelse, der stort set opvejer det. Centrum-demokraterne har sagt i årevis, det ved jeg at de konservative også har: 2.000 kr. i skattelettelse er mere værd for langt de fleste mennesker, lønmod-tagere, end 4.000 kr. i lønforhøjelse. Jeg tror, at det er det, man i udvalget i høj grad skal diskutere, og jeg er sikker på, at hvis der arbejdes ud fra det, så vil man også kunne drage fremskridtspartiet med ind i det.

Jeg håber meget, at dette må få en lykkelig udgang. Det er første gang, folketinget prøver noget så dristigt som det her. Det skulle nødvendig mislykkes, for så er der mange menne-sker i alle kredse herhjemme, der vil miste den tillid, som langt flere har, end journali-sterne vil gøre det til. Vi kan sætte tilliden over styr, hvis vi ikke prøver på – jeg forstår godt, at socialdemokraterne ikke kan stemme for dette – at stable et flertal på benene og får dette gennemført. Det vil skabe respekt også i de erhvervskredse og i de fagfore-ningskredse, som selvfølgelig officielt angriber dette. De kan ikke lide det, men de ved ligesom vi, at dette er nødvendigt. Det bliver man nødt til.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, det var godt, at finansministeren ikke var til stede under den sidste del af hr. Erhard Jakobsens indlæg. Det stod jo mildest talt, for at citere tidligere økonomimini-ster Per Hækkerup, som en knyttet næve til et blåt øje til de indlæg, vi hørte i går fra finansministerens side.

Det, der kalder mig op, er sammenlignin-gen mellem det indgreb, der nu foreslås, og indgrebet i december 1979. Det, der var forskellen, var, at dengang forhandlede vi i uge-vis, og det oplæg, vi kom frem til, havde til-slutning og forståelse hos Landsorganisatio-nen, FTF, AC og de øvrige lønmodtageror-ganisationer. Vi havde gjort det demokratiske fodarbejde, der var nødvendigt for at skabe forståelse hos disse grupper. Den anden for-skel var, at det ikke var knyttet sammen med finanspolitiske stramninger, der fjerner be-skæftigelseseffekten af konkurrenceevnefor-bedring. Og for det tredje indeholdt vores oplæg en lang række af lønmodtagerne po-sitive forslag, hvad den nuværende regerings forslag overhovedet ikke gør.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Desværre er ordføreren i sagen ude et øje-blik, men da jeg jo er SF'er og sidder og lyt-ter til, hvad hr. Erhard Jakobsen siger, tillad-der jeg mig at ofre to bemærkninger på det.

Hr. Erhard Jakobsen siger: ja men i 1979 var der også indgreb af denne art. Det er jo rigtigt. Og de klarede problemerne, var hr. Erhard Jakobsens bemærkning. Der må jeg sige: hvilke problemer? Arbejdsløshedstallets himmelflugt blev ikke på nogen som helst måde stoppet, og det vil det garanteret heller ikke blive med dette; tværtimod vil det acce-lerere mere, end vi nogen sinde har set, for sammenkædningen her er jo fuldstændig gal-mandsværk.

Det var det ene, jeg ville sige. Det andet, jeg vil sige, er, at selvfølgelig kan jeg ikke forlange, at hr. Erhard Jakobsen skal begri-be, hvorfor vi i SF vil have, at fagbevægelsen skal spille en rolle i dette samfund. Havde det været for 20 år siden, jeg talte med hr. Erhard Jakobsen om det, så ville han natur-ligvis have forstået alt, for da var han jo selv en del af arbejderbevægelsen. Det er han i-ke mere, og derfor forstår han selvfølgelig ikke, at det, der sker med de idelige lønind-